

עפ"ג 34690/10/14 - עפר גואטה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ג 34690-10-14 גואטה נ' מדינת ישראל
בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר - אב"ד
כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
כב' השופט מרים סוקולוב
המערערים עפר גואטה
נגד המשיבים מדינת ישראל
פסק דין

25 פברואר 2015

1. המערער הורשע על סמך הודייתו בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום עבירה של גרימת מוות ברשלנות על פי סעיף 304 לחוק העונשין, יחד עם סעיפים 64 ו-40 לפקודת התעבורה.

על פי העובדות בכתב האישום שבהן הודה: המערער נכנס לצומת כאשר מופע הרמזורים בכיוון נסיעתו מהבהב ירוק, המערער המשיך בנסיעה רצופה משך 3 שניות מופע אור ירוק מהבהב, ושתי שניות מופע אור צהוב ובשלב זה נכנס אל תוך הצומת.

באותה עת נכנס לצומת רוכב קטנוע חיים בלייש ז"ל (להלן "המנוח"). אין מחלוקת כי הרמזור בכיוון נסיעתו של המנוח היה אדום. בשניה השלישית של מופע הרמזור הצהוב התרחשה התנגשות בין שני כלי הרכב. המנוח הועף אל עבר גג הרכב ונחת על תא המטען של רכבו של המערער שבפניו וממנו על הכביש. כתוצאה מכך מת המנוח.

2. פרטי הרשלנות בהם הודה המערער היו כדלקמן:

כניסה בנסיעה רציפה אל תוך הצומת חרף מופע הרמזור כאמור לעיל, "אף שיכול וצריך היה לעצור את רכבו". ובנוסף: המערער "נהג ברכב מבלי שנקט באמצעים הדרושים בנסיבות העניין כדי למנוע פגיעה במנוח... נהג ברשלנות וחוסר זהירות, לא שם לבו אל הדרך ואל מופע הרמזורים, לא הבחין מבעוד מועד במנוח ולא בלם בזמן באופן שימנע פגיעה במנוח". כל אלו פרטי רשלנות שבהם הודה המערער.

3. הצדדים הגיעו בבית משפט קמא לכלל הסדר טיעון שמכוחו עתרה המדינה לעונש של שירות לתועלת הציבור על פי תוכנית של שירות המבחן, פסילה בפועל ופסילה על תנאי, מאסר על תנאי ופיצוי בסך 50,000 ₪ שיועבר למשפחת המנוח.

4. הרכיב העונשי היחידי למעשה, שלא היתה עליו הסכמה בין הצדדים היה אורך הפסילה.

התביעה טענה לפסילה לתקופה של 30 חודשים. הסנגור טען כי יש לצמצם את תקופת הפסילה. כפי שניתן לצפות הסנגור הפנה את בית משפט קמא לעובדות התאונה ולרשלנותו המסיבית של המנוח, רשלנות שבגינה שילם המנוח

לרוע המזל את המחיר היקר ביותר שניתן לשלם.

עוד הפנה הסנגור לחסכון בזמן שנבע מהודייתו של המערער, כמו גם לסכום שהסכים המערער לשלם למשפחת המנוח. וכן הוגשו גם מכתבי המלצה המשבחים את המערער בשל פעילות של צדקה שהוא מנהל בחייו.

5. בית משפט קמא אימץ את הסדר הטיעון ובאשר לפסילה אימץ את הרף העליון שלו טענה המדינה והטיל על המערער 30 חודשי פסילה בפועל. עוד הוטלו על המערער 200 שעות שירות לתועלת הציבור כמוסכם על הצדדים.

הערעור שבפנינו נסוב על אורך הפסילה בלבד.

6. גם בפנינו חוזר הסנגור על טיעונו בבית משפט קמא כאשר הוא מפנה לרשלנותו של המנוח ולכך שנכנס לצומת באור אדום. הודעת הערעור התמצתה למעשה בצירוף העתק הטיעון לעונש בבית משפט קמא בהבדל והצבעה על שגיאה שנפלה מעם בית המשפט. עדיין העתירה היא לקצר את תקופת הפסילה.

7. לא מצאנו ממש בערעור זה. לטעמנו, טוב היה שלא הוגש משהוגש.

לא בכדי קבע המחוקק עונש פסילת מינימום בסעיף 40 פקודת התעבורה. סעיף 40 אומר כדלקמן: "הורשע אדם על עבירה כאמור בסעיף 64, או לפי סעיף 64א, דינו - בנוסף לכל עונש אחר - פסילה מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משלוש שנים; אולם רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרש בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר."

8. אכן, המחוקק התיר לבית המשפט בנסיבות מיוחדות להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר וכך אמנם נהג בית המשפט גם במקרה הנוכחי, שהרי הטיל על המערער 30 חודשי פסילה ולא 36.

זהו אכן הרף העליון שלו טענה התביעה אולם בנסיבות תיק זה ובהינתן פרטי הרשלנות שבהם הודה המערער כמפורט לעיל, צדק בית המשפט כאשר אימץ את הסדר הטיעון ברף העליון שלו.

9. המערער יכול היה למנוע את התאונה חרף התרשלנותו המסיבית של המנוח.

המדינה הפנתה לע"פ 70212/99 ביליס נ' מ"י (09.09.99) (פורסם בנבו) שבו בנסיבות דומות נאמר כדלקמן:

"אין ספק שהמנוח התרשל התרשל רבתי כאשר נכנס אל הצומת באור אדום, אולם, התרשלנות זו לא היתה מסתיימת בגזר- דין מוות לגביו, לולא רשלנותו של המערער, אשר נכנס לצומת סואן, בשעת חשיכה במהירות של 84 קמ"ש, כאשר הוא ער לכך שבמהירות כזו לא יוכל להגיב להתרחשויות אפשרויות בצומת."

המערער מנע מעצמו את היכולת להגיב במועד, גם לרשלנותו של המנוח. לא בכדי הסכים להודות בפרטי כתב האישום וברשלנות שיוחסה לו.

התוצאה היא כי לא מצאנו ממש בערעור זה ואנו דוחים אותו.

ניתן והודע היום ו' אדר תשע"ה, 25/02/2015 במעמד הנוכחים.

**דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד**

ג'ורג קרא, ס"נ

מרים סוקולוב, שופטת